

Το παιχνίδι *Σπασμένο τηλέφωνο*

Τα παιδιά κάθονται το ένα πλάι στ' άλλο. Το πρώτο παιδί από δεξιά σκύβει και λέει στ' αυτί του διπλανού του μια λέξη πολυσύλλαβη και δύσκολη ή ασυνήθιστη: σιδηρόδρομος, σκουληκομυρμηγκότρυπα, σαρανταποδαρούσα, τραπεζοκαρεκλομαζώχτρα, οπωροπαντο-λαχανοπωλείο... Το παιδί που άκουσε τη λέξη, σκύβει και τη λέει μυστικά στο αυτί του διπλανού του κι εκείνος παραδίπλα ως τον τελευταίο.

Επειδή η λέξη είναι μεγάλη και δύσκολη, τα παιδιά δεν καταφέρνουν να την πιάσουν ολόκληρη. Γι' αυτό την επαναλαμβάνουν στον πλαϊνό τους έτσι όπως την άρπαξε το αυτί τους. Η λέξη αλλάζει σε τέτοιο βαθμό, που, όταν το τελευταίο παιδί τη φωνάζει δυνατά, κανείς δεν την αναγνωρίζει. Τα παιδιά γελάνε και λένε πως το τηλέφωνο ήταν «σπασμένο».

Μαρούλα Κλιάφα & Ζωή Βαλάση, Ας παίξουμε πάλι, εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 1988 (διασκευή)

Δραστηριότητα

Σύμφωνα με την παραπάνω περιγραφή του παιχνιδιού:

α) γιατί τα παιδιά γελάνε όταν παίζουν *σπασμένο τηλέφωνο*;

β) τι πρέπει να προσέξει το πρώτο παιδί που επιλέγει τη λέξη για να πετύχει το παιχνίδι;

Ενδεικτική απάντηση

α) Οι μαθητές θα αντλήσουν την απάντησή τους από το τμήμα του κειμένου στο οποίο αναφέρεται ότι τα παιδιά γελάνε όταν η λέξη που διάλεξε το πρώτο παιδί έχει αλλάξει τόσο ώστε στο τέλος κανείς δεν την αναγνωρίζει.

β) Οι μαθητές θα αναφέρουν ότι το πρώτο παιδί πρέπει να επιλέξει μια λέξη πολυσύλλαβη και δύσκολη ή ασυνήθιστη ώστε ο διπλάνός του να μην καταφέρει να την ακούσει ολόκληρη.